

Bijbels perspectief

Het woord van de week

Hebreeën 6:13

..toen Hij des te nadrukkelijker aan de erfgenamen der belofte het onveranderlijke van zijn raad wilde doen blijken...

De theoloog Rudolf Bultmann schreef ooit (vrij vertaald): de vraag naar de zin in de geschiedenis is zinloos geworden. Ofwel, de geschiedenis is niets meer dan een opeenvolgen van toevallige gebeurtenissen. Er valt geen lijn of plan in of achter te ontdekken. De consequentie daarvan is dat ieders bestaan, ook jouw persoonlijke geschiedenis, iets is wat je overkomt en eigenlijk elke zin mist. Onherroepelijk heeft dit gevolgen voor 'de zin van het zijn' van de mens. Je zult zelf aan je bestaan zin hebben te geven. 'Er bestaat geen andere wereld dan de menselijke wereld' stelde Sartre dan ook. En als je om je heen kijkt, dan heeft het er inderdaad alle schijn van dat de meeste mensen leven vanuit het idee dat het in het leven enkel en alleen gaat om het hier en nu en het eigen 'ik' en het realiseren daarvan. Het trieste is dat omstandigheden als de onze - een tijd van crisis - een en ander alleen maar lijkt te versterken. Als dit de 'werkelijkheid' is en Bultman gelijk heeft, dan is de christen de aller beklagenswaardigste van alle mensen! Maar klopt dit alles?

Sommigen mogen de nodige kanttekeningen willen plaatsen bij C.S. Lewis, maar hij slaat wel degelijk de spijker op zijn kop als hij stelt dat (vrij vertaald): de geschiedenis het verhaal is dat Gods vinger schrijft. We hoeven om die werkelijkheid te ontdekken maar de Bijbel open te slaan. Een tekst als die gekozen voor deze week laat het onherroepelijk daarvan duidelijk weten als ze spreekt over, 'het onveranderlijke van zijn raad' en daarbij een en ander koppelt aan 'erfgenamen der belofte'. Het besef zoals verwoord door Lewis heeft tot gevolg dat de christen weet - dankzij wedergeboorte - deel te zijn geworden van datgene wat de schrijver van de Hebreeënbrief hier schrijft! Deel van Gods geschiedenis, naar de belofte erfgenaam. Is mijn blik als kind van God alleen gericht op het hier en nu en dat vanuit mijn IK? Of is mijn blik vanuit wat er in het verleden al is verkondigd en gebeurd, gericht op dé Toekomst?

In de schepping van de mens legde God in blauwdruk zijn plan vast: man en vrouw schiep Hij hen. Bedoelt, zoals Paulus mocht onthullen in onder meer de Efezebrief, voor Jezus Christus - 'dit geheimenis is groot' waren zijn veelzeggende woorden toen hij die schepping en eenwording in het huwelijk van man en vrouw weergaf, als zijnde een metafoor van Gods plan met heel zijn scheppingsgeschiedenis, voorgenomen van voor de grondlegging der wereld. Niets 'toevallige gebeurtenissen', maar een ontrollen van Gods vaste voornemen! Dat voornemen mocht door de zondeval verstoord zijn, God liet het werk van zijn handen niet varen. Hij gaf zijn Zoon voor ons, uit Liefde.

Wanneer we beseffen dat we deel zijn van Gods geschiedenis, mogen we ook weten dat onze persoonlijke geschiedenis een fragment is van Zijn totale voornemen - wij zijn met Hem op weg naar Zijn Toekomst. Bepaalt dat mijn leven hier en nu? Is mijn blik gericht op Hem die was, die is en die komen zal?